

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক আসুৰি মতত চলাৰ কাৰণে অঘৰী হৈ গ'লা, এতিয়া ঈশ্বৰীয় মতত চলা তেতিয়া সুখধামলৈ গুচি যাবা"

প্ৰশ্ন: সন্তানসকলে পিতাৰ পৰা কোনটো আশা ৰাখিব লাগে, কোনটো নালাগে?

উত্তৰ: পিতাৰ পৰা এইটোৱে আশা ৰাখিব লাগে যে আমি পিতাৰ দ্বাৰা পবিত্ৰ হৈ নিজৰ ঘৰ আৰু ৰাজধানীলৈ যাম। বাবাই কয় - সন্তানসকল, মোৰ পৰা এইটো আশা নাৰাখিবা যে অমুক বেমাৰী, আশীৰ্বাদ কৰিম। ইয়াত কৃপা বা আশীৰ্বাদৰ কথাই নাই। মইতো আহিছোঁ তোমালোক সন্তানসকলক পতিতৰ পৰা পালন কৰি তুলিবলৈ। এতিয়া মই তোমালোকক এনেকুৱা কৰ্ম শিকাওঁ যাতে বিকৰ্ম নহয়।

গীত: আজ নহী তৌ কল বিখৰেঙ্গে য়হ বাদল..... (আজি নহ'লে কালিলৈ এই ডাৱৰে বৰষিব.....)

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে। সন্তানসকলে জানে যে এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে। পিতা আহিছে লৈ যাবৰ কাৰণে। এইটো স্মৃতিও তেতিয়া থাকিব যেতিয়া আত্মা-অভিমানী হৈ থাকিবা। দেহ-অভিমানত থাকিলে স্মৃতিও নাথাকিব। সন্তানসকলে জানে বাবা পথিক হৈ আহিছে। তোমালোকো পথিক হৈ আহিছিল। এতিয়া নিজৰ ঘৰক পাহৰি গ'লা। পুনৰ পিতাই ঘৰৰ স্মৃতি দিয়াইছে আৰু নিতৌ বুজায়। যেতিয়ালৈকে সত্ৰোপধান নোহোৱা তেতিয়ালৈকে যাব নোৱাৰা। সন্তানসকলে বুজি পায় বাবাইতো ঠিকেই কয়। পিতায়ো সন্তানসকলক যি শ্ৰীমত দিয়ে সু-সন্তানসকল সেইমতে আগবাঢ়ি গৈ থাকে। এই সময়ত অন্য কোনোতো এনেকুৱা পিতা নাই যিয়ে ভাল মত দিব সেইবাবে অঘৰী (আলৈ-আথানি) হৈ গৈছে। শ্ৰীমত দিওঁতা এজনেই পিতা। সেই মততো কোনো কোনো সন্তান নচলে। ৰাণ্ডাৰ (আচৰিত) হয়। লৌকিক পিতাৰ মতত চলিবলৈ ধৰে। সেয়া হৈছে আসুৰি মত। এয়াওতো হৈছে ড্ৰামা। কিন্তু সন্তানসকলক বুজায় তোমালোক আসুৰি মতত চলি এই গতি পাল। এতিয়া ঈশ্বৰীয় মতত চলিলে তোমালোক সুখধামলৈ গুচি যাবা। সেয়া হৈছে বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ। নিতৌ বুজায়। গতিকে সন্তানসকল কিমান হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। সকলোকে ইয়াততো বহুৱাব নোৱাৰি। ঘৰত থাকিও স্মৰণ কৰিব লাগে। এতিয়া পাৰ্ট (ভূমিকা) পুৰা হ'বৰ হ'ল, এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে। মনুষ্যই কিমান পাহৰি গৈছে। কোৱা হয় নহয় - এওঁতো নিজৰ ঘৰ দেশকে পাহৰি গৈছে। এতিয়া পিতাই কয় - ঘৰকো স্মৰণ কৰা। নিজৰ ৰাজধানীকো স্মৰণ কৰা। এতিয়া পাৰ্ট (ভূমিকা) পুৰা হ'বৰ হ'ল, এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে। কি তোমালোকে পাহৰি গ'লা?

তোমালোক সন্তানসকলে ক'ব পাৰা - বাবা ড্ৰামা অনুসৰি আমাৰ পাৰ্টেই (ভূমিকাই) এনেকুৱা যে আমি ঘৰ-সংসাৰ পাহৰি একেবাৰে দিগব্ৰান্ত হৈ ঘূৰি আছোঁ। ভাৰতবাসীয়েহে নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ ধৰ্ম, কৰ্মক পাহৰি দৈৱী ধৰ্ম ব্ৰষ্ট, দৈৱী কৰ্ম ব্ৰষ্ট হৈ গ'ল। এতিয়া পিতাই সান্নিধ্য কৰি দিছে, তোমালোকৰ ধৰ্ম কৰ্মতো এয়া আছিল। তাত তোমালোকে যি কৰ্ম কৰিছিল সেয়া অকৰ্ম হৈছিল। কৰ্ম, অকৰ্ম, বিকৰ্মৰ গতি পিতাইহে তোমালোকক বুজাইছে। সত্যযুগত কৰ্ম অকৰ্ম হৈ যায়। ৰাৱণ ৰাজ্যত কৰ্ম বিকৰ্ম হয়। এতিয়া পিতাৰ আগমন হৈছে, ধৰ্ম শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম শ্ৰেষ্ঠ কৰি তুলিবলৈ। গতিকে এতিয়া শ্ৰীমত অনুসৰি কৰ্ম শ্ৰেষ্ঠ কৰিব লাগে। কোনো ব্ৰষ্ট কৰ্ম কৰি কাকো দুখ দিব নালাগে। ঈশ্বৰীয় সন্তানসকলৰ এইটো কাম নহয়। যি ডায়ৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) পোৱা যায় সেই মতে চলিব লাগে, দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। ভোজনো শুদ্ধ গ্ৰহণ কৰিব লাগে, যদি অৱস্থা শোচনীয় হয় ভোজন নোপোৱা তেন্তে ৰায় লোৱা। বাবাই বুজি পায় চাকৰি আদিত ক'ৰবাত অলপ খাবলগীয়াও হয়। যিহেতু যোগবলেৰে তোমালোকে ৰাজ্য স্থাপন কৰা, পতিত সৃষ্টিক পালন কৰি তোলা তেন্তে ভোজনক শুদ্ধ কৰি লোৱাতো কি ডাঙৰ কথা। চাকৰিতো কৰিবই লাগিব। এনেকুৱাতো নহয় যে পিতাৰ হৈ গ'লা গতিকে সকলোবোৰ এৰি ইয়াত আহি বহি যাব লাগে। কিমান অনেক সন্তান আছে, ইমানবিলাকতো থাকিব নোৱাৰে। সকলো গৃহস্থ ব্যৱহাৰতে থাকিব লাগে। এইটো বুজিব লাগে - মই আত্মা হওঁ, বাবাৰ আগমন হৈছে, আমাক পবিত্ৰ কৰি নিজৰ ঘৰলৈ লৈ যায় পুনৰ ৰাজধানীত আহি যাম। এয়াতো পৰৰ (আনৰ) ৰাৱণৰ ছিঃ ছিঃ ঘাট হয়। তোমালোক একেবাৰে পতিত হৈ গ'লা, ড্ৰামা প্লেণ (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসৰি। পিতাই কয় - এতিয়া মই তোমালোকক জগাই তুলিবলৈ আহিছোঁ গতিকে শ্ৰীমতত চলা। যিমানে চলিবা সিমানে শ্ৰেষ্ঠ হ'বা।

এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি পিতাক যিজন পিতাই স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে, তেওঁক পাহৰি গলোঁ। এতিয়া বাবাই শুধৰাবলৈ আহিছে গতিকে ভালদৰে শুধৰণি হ'ব লাগে নহয় জানো। আনন্দিত হৈ যাব লাগে। বেহদৰ পিতাক

পালা, সন্তানসকলৰ সৈতে এনেকৈ বাৰ্তালাপ কৰে যেনেকৈ তোমালোক আত্মাসকলে নিজৰ মাজত কৰা। তেওঁতো আত্মাই হয়। পৰম আত্মা হয়, তেওঁৰো পাৰ্ট (ভূমিকা) আছে। তোমালোক আত্মাসকল পাৰ্টধাৰী (ভূমিকা পালন কৰোঁতা) হোৱা। উচ্চতকৈও উচ্চৰ পৰা নীচতকৈও নীচৰ ভূমিকা আছে। ভক্তি মার্গত মনুষ্যই গায় - ঈশ্বৰেই সকলোবোৰ কৰে। পিতাই কয় - মোৰ এনেকুৱা পাৰ্ট (ভূমিকা) আছে জানো যে বেমাৰ ভাল কৰি দিম। মোৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) হৈছে ৰাস্তা দেখুওৱা যে তোমালোক পবিত্ৰ কেনেকৈ হ'ব? পবিত্ৰ হ'লেহে তোমালোক ঘৰলৈও যাব পাৰিব। ৰাজধানীলৈও যাব পাৰিব। আৰু কোনো আশা নাৰাখিব। অমুকৰ বেমাৰ হৈছে, আশীৰ্বাদ কৰক। নহয়, আশীৰ্বাদ, কৃপা আদিৰ কথা মোৰ ওচৰত একোৱেই নাই। তাৰ বাবে সাধু-সন্ত আদিৰ ওচৰত যোৱা। তোমালোকে মোক আহানেই কৰা যে হে পতিত-পাৱন আহক, আহি আমাক পাৱন কৰি তোলাক। পাৱন সৃষ্টিলৈ লৈ যাওঁক। গতিকে পিতাই সোধে মই তোমালোকক বিষয় সাগৰৰ পৰা উলিয়াই পাৰলৈ লৈ যাওঁ, আকৌ তোমালোক বিষয় সাগৰত কিয় অৱদ্ধ হৈ যোৱা? ভক্তি মার্গত তোমালোকৰ এই অৱস্থা হৈছে। জ্ঞান, ভক্তি তোমালোকৰ কাৰণে। সন্ন্যাসীসকলেও কয় জ্ঞান, ভক্তি আৰু বৈৰাগ্য। কিন্তু তাৰ অৰ্থ তেওঁলোকে বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে জ্ঞান, ভক্তি পাচত বৈৰাগ্য। গতিকে বেহদৰ (অসীমৰ) বৈৰাগ্য শিকাওঁতা লাগে। পিতাই বুজাইছিল এইখন কবৰস্থান হয়, ইয়াৰ পাচত পৰিস্থান (পৰীৰ দেশ) হ'ব। তাত প্ৰতিটো কৰ্ম অকৰ্ম হয়। এতিয়া বাবাই তোমালোকক এনেকুৱা কৰ্ম শিকায় যাতে কোনো বিকৰ্ম নহয়। কাকো দুখ নিদিবা। পতিতৰ অন্ন নাখাব। বিকাৰত নাযাব। অবলাসকলৰ ওপৰত অত্যাচাৰ ইয়াৰ কাৰণেই হয়। দেখিবলৈ পাই থকা - মায়াৰ বিধিনি কেনেকৈ আছে। এয়া হৈছে সকলোবোৰ গুপ্ত। এনেকৈ কয় যে দেৱতা আৰু অসুৰৰ মাজত যুদ্ধ লাগিল। আকৌ কয় - পাণ্ডৱ আৰু কৌৰৱৰ যুদ্ধ লাগিল। এতিয়া যুদ্ধতো এখনেই হয়। পিতাই বুজায় - মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাই আছোঁ ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ কাৰণে। এইখন মৃত্যুলোক হয়। মনুষ্যই সত্য-নাৰায়ণৰ কথা শুনি আহিছে, লাভ একো নাই। এতিয়া তোমালোকে সত্য গীতা শুনোৱা। ৰামায়ণো তোমালোকে সত্য শুনোৱা। এজন ৰাম-সীতাৰ কথা নাছিল। এই সময়ততো গোটেই জগতখনেই লংকা হয়। চাৰিওফালে পানী আছে নহয় জানো। এয়া হৈছে বেহদৰ লংকা, য'ত ৰাৱণৰ ৰাজ্য আছে। এজন পিতা হৈছে ব্ৰাইডগ্ৰম (দৰা)। বাকী সকলো হৈছে ব্ৰাইডচ্ (কইনা)। তোমালোকক এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পৰা পিতাই মুক্ত কৰে। এয়া হৈছে শোক বাটিকা (দুখৰ বাগান)। সত্যযুগক কোৱা হয় অশোক বাটিকা। তাত কোনো শোক (দুখ) নাথাকে। এই সময়ততো শোকেই শোক। অশোক এজনো নাই। নামতো ৰাখি দিয়ে অশোকা হোটেল। পিতাই কয় - গোটেই সৃষ্টিখনক এই সময়ত বেহদৰ হোটেল বুলিয়ে বুজি লোৱা। শোকৰ হোটেল হয়। মনুষ্যৰ খোৱা-বোৱা জন্তুৰ দৰে। তোমালোকক চোৱা পিতাই ক'লে লৈ যায়। সঁচা অশোক বাটিকা আছে সত্যযুগত। হৃদ আৰু বেহদৰ কনট্ৰাষ্ট (পাৰ্থক্য) পিতাইহে শুনায়। তোমালোক সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হৈ থকা উচিত। এইটো জানা যে বাবাই আমাক পঢ়ায়। আমাৰো সেইটোৱেই ধান্দা (কাম; বেপাৰ) - সকলোকে ৰাস্তা দেখুওৱা, অন্ধৰ লাথুটি হ'ব লাগে। চিত্ৰও তোমালোকৰ ওচৰত আছে। যেনেকৈ স্কুলত চিত্ৰৰ ওপৰত বুজায়, এইখন অমুক দেশ। তোমালোকেতো আকৌ বুজোৱা যে আপুনি আত্মা হয়, শৰীৰ নহয়। আত্মাসকল ভাই ভাই হয়। কিমান সহজ কথা শুনোৱা। এনেকৈ কয় যে আমি সকলো ভাই ভাই। পিতাই কয় - তোমালোক সকলো আত্মা ভাই ভাই হোৱা নহয় জানো। গড় ফাদাৰ বুলি কোৱা নহয় জানো। গতিকে কেতিয়াও পৰস্পৰ হাই-কাজিয়া কৰিব নালাগে। শৰীৰধাৰী হোৱাৰ বাবে আকৌ ভাই-ভনী হৈ যোৱা। আমি শিৱবাবাৰ সন্তান সকলো ভাই ভাই হওঁ। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ভাই-ভনী হওঁ, আমি উত্তৰাধিকাৰ দাদাৰ (ককাৰ) পৰা ল'ব লাগে সেইবাবে দাদাকহে স্মৰণ কৰোঁ। এই সন্তানটিকো (ব্ৰহ্মাকো) মই নিজৰ কৰি লৈছোঁ অথবা এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছোঁ। এই সকলোবোৰ কথা তোমালোকে এতিয়া বুজি পোৱা। পিতাই কয় - সন্তানসকল, এতিয়া নতুন দৈৱী (দৈৱিক) প্ৰবৃত্তি মার্গ স্থাপন হৈ আছে। তোমালোক সকলো বি.কে. শিৱবাবাৰ মতত চলা। ব্ৰহ্মাও তেওঁৰ মতত চলে। পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু সকলো সম্বন্ধ টিলাই গৈ থকা। ৪ (আঠ) ঘণ্টা স্মৃতিত থাকিব লাগে বাকী 16 ঘণ্টাত আৰাম বা ধান্দা (পেছাগত কাম-কাজ) আদি যি কৰিব লাগে কৰা। মই পিতাৰ সন্তান হওঁ, এইটো নাপাহৰিব। এনেকুৱাও নহয় ইয়াত আহি হোটেলত থাকিব লাগে। নহয়, গৃহস্থ ব্যৱহাৰত সতি-সন্তানৰ লগত থাকিব লাগে। বাবাৰ ওচৰলৈ ৰিফ্ৰেচ (সতেজ) হ'বৰ কাৰণেই আহে। মথুৰা, বৃন্দাবনলৈ যায় মধুবনৰ দৰ্শন কৰিবলৈ। সবু মডেলৰ ৰূপত সাজি ৰাখিছে। এতিয়া এয়াতো হৈছে বেহদৰ বুজিবলগীয়া কথা। শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰি আছে। আমি প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান বি.কে. হওঁ। বিকাৰৰ কথা হ'ব নোৱাৰে। সন্ন্যাসীসকলৰ শিষ্য হয়, যদি তেওঁ সন্ন্যাসীৰ কাপোৰ পিন্ধি লয় তেন্তে নাম সলনি হৈ যায়। ইয়াতো তোমালোক বাবাৰ হৈ গ'লা গতিকে বাবাই নাম ৰাখিলে নহয়। কিমান ভাটিত আছিল। এই ভাটিৰ বিষয়ে কোনেও গম নাপায়। শাস্ত্ৰততো কি কি কথাবোৰ লিখি দিছে, পুনৰ এনেকুৱাই হ'ব। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত সৃষ্টিৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকে। পিতাও স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হয় নহয় জানো। সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানে। বাবাৰতো শৰীৰো নাই। তোমালোকৰতো স্কুল শৰীৰ আছে। তেওঁ হৈছেই পৰম আত্মা। আত্মাহে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হয় নহয় জানো। এতিয়া আত্মাক অলংকাৰ কেনেকৈ দিয়া হ'ব? বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। এইবোৰ কিমান সূক্ষ্ম

কথা। পিতাই কয় - বাস্তৱত মই হওঁ স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী। তোমালোকে জানা - আত্মাত গোটেই চক্ৰৰ জ্ঞান আহি যায়। বাবাও পৰমধাম নিবাসী হয়, আমিও তাৰ নিবাসী হওঁ। পিতা আহি নিজৰ পৰিচয় দিয়ে - সন্তানসকল ময়ো স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হওঁ। মই পতিত-পাৱন আহিছোঁ তোমালোকৰ ওচৰলৈ। মোক আহ্বানেই কৰিছে যে আহি পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলক, লিবাৰেট (মুক্ত) কৰক। তেওঁৰ শৰীৰতো নাই। তেওঁ অজন্মা হয়। যদিও জন্ম লয়ো কিন্তু দিব্য। শিৱজয়ন্তী অথবা শিৱৰাত্ৰি পালন কৰে। পিতাই কয় - মই আহোঁৱেই তেতিয়া যেতিয়া ৰাতি পুৰা হয়, তেতিয়া দিন কৰি তুলিবলৈ আহোঁ। দিনত 21 জন্ম আকৌ ৰাতিত 63 জন্ম, আত্মাইহে ভিন্ন ভিন্ন জন্ম লয়। এতিয়া দিনৰ পৰা ৰাতিলৈ আহিছা পুনৰ দিনত যাব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰীও তোমালোককে কৰি তুলিছোঁ। এই সময়ত মোৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) আছে। তোমালোককো স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী কৰি তোলাঁ। তোমালোকে আকৌ অন্যকো কৰি তোলা। 84 জন্ম কেনেকৈ ল'লা, সেই 84 জন্মৰ চক্ৰতো বুজি ল'লা। আগতে তোমালোকৰ এই জ্ঞান আছিল জানো? একেবাৰে নাছিল। অজ্ঞানী আছিল। বাবাই মূল কথা বুজায় যে বাবা হৈছে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী, তেওঁক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। তেওঁ সত্য হয়, চৈতন্য হয়। তোমালোক সন্তানসকলক উত্তৰাধিকাৰ দি আছে। বাবাই সন্তানসকলক বুজায়, পৰম্পৰ হাই-কাজিয়া নকৰিবা। লুণীয়া পানী নহ'বা। সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে আৰু সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। পিতাকেই সকলোৱে পাহৰি গৈছে। এতিয়া পিতাই কয় - মামেকম স্মৰণ কৰা। নিৰাকাৰ ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) - নিৰাকাৰ আত্মাসকলৰ প্ৰতি। আচলতে তোমালোক নিৰাকাৰ হোৱা আকৌ সাকাৰী (শৰীৰধাৰী) হোৱা। সাকাৰ নোহোৱাকৈতো আত্মাই একো কৰিব নোৱাৰে। আত্মা শৰীৰৰ পৰা ওলাই গ'লে তেতিয়া অলপো লৰচৰ কৰিব নোৱাৰে। আত্মাই তৎক্ষণাত্ গৈ অন্য শৰীৰত নিজৰ ভূমিকা পালন কৰে। এই কথাবোৰ ভালকৈ বুজা, ভিতৰি মন্থন কৰি থাকা। মই আত্মাই পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায় সত্যযুগৰ। নিশ্চয় পিতাইহে ভাৰতক উত্তৰাধিকাৰ দিছিল। কেতিয়া উত্তৰাধিকাৰ দিছিল আকৌ তাৰপাচত কি হ'ল? এই বিষয়ে মনুষ্যই একোৱেই গম নাপায়। এতিয়া পিতাই সকলো শুনায়। তোমালোক সন্তানসকলকেই স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী কৰি তুলিছে, আকৌ তোমালোকে 84 জন্ম ভোগ কৰিলা। এতিয়া পুনৰ মই আহিছোঁ, কিমান সহজকৈ বুজাই থাকে। পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু মিঠা হোৱা। এইম অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) সন্মুখত আছে। পিতা উকিলৰো উকিল হয়, সকলো হাই-কাজিয়াৰ পৰা মুক্ত কৰি দিয়ে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বহুত আন্তৰিক আনন্দ থকা উচিত। আমি বাবাৰ সন্তান হ'লোঁ। পিতাই আমাক এড'প্ট কৰিছে উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। ইয়ালৈ তোমালোক আহাই উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। পিতাই কয় - সতি-সন্তান আদি সকলোৰে তত্ত্বাৱধান লৈ বুদ্ধি পিতা আৰু ৰাজধানীৰ ফালে যুক্ত কৰি থাকিব লাগে। পঢ়া কিমান সহজ। পিতা যিয়ে তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে, তেওঁক তোমালোকে পাহৰি যোৱা। প্ৰথমে নিজক আত্মা বুলি নিশ্চয় বুজা। এই জ্ঞান পিতাই সংগমতহে দিয়ে কিয়নো সংগমতহে তোমালোক পতিতৰ পৰা পাৱন হ'ব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ আত্মিক ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ, এয়া দেৱতাসকলতকৈও উচ্চ কুল হয়। তোমালোকে ভাৰতৰ বহুত উচ্চ সেৱা কৰা। এতিয়া পুনৰ তোমালোক পূজ্য হৈ যাবা। এতিয়া পূজাৰীক পূজ্য, কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য কৰি গঢ়ি আছে। এনেকুৱা আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) শ্ৰীমত অনুসৰি এতিয়া প্ৰতিটো কৰ্ম শ্ৰেষ্ঠ কৰিব লাগে, কাকো দুখ দিব নালাগে, দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। পিতাৰ ডায়ৰেক্সনতহে (নিৰ্দেশনা মতেহে) চলিব লাগে।

(2) সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিবৰ বাবে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব লাগে, কেতিয়াও লুণীয়া পানী হ'ব নালাগে। সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। বহুত বহুত মিঠা হ'ব লাগে।

বৰদান:

সদায় সুখৰ সাগৰত ল'ভলীন (প্ৰেমত বিলীন) হৈ থাকোঁতা অন্তৰ্মুখী হোৱা কোৱা হয় অন্তৰ্মুখী সদায় সুখী। যিসকল সন্তানে সদায় অন্তৰ্মুখী হোৱাৰ বৰদান প্ৰাপ্ত কৰি লয় তেওঁলোক পিতাৰ সমান সদায় সুখৰ সাগৰত ল'ভলীন হৈ থাকে। সুখদাতাৰ সন্তান নিজেও সুখ দাতা হৈ যায়। সকলো আত্মাক সুখৰ খাজনা বিতৰণ কৰে। সেয়েহে এতিয়া অন্তৰ্মুখী হৈ এনেকুৱা সম্পন্ন মূৰ্তি হৈ যোৱা যাতে তোমালোকৰ সমীপত যিয়েই যি ভাৱনাৰে নাহক, নিজৰ ভাৱনা সম্পন্ন কৰি যায়। যেনেকৈ পিতাৰ খাজনাত অপ্ৰাপ্ত কোনো বস্তু নাই, তেনেকৈ তোমালোকো পিতাৰ সমান ভৰপূৰ হোৱা।

স্লোগান: আত্মিক নিচাত থাকা তেতিয়া কেতিয়াও অভিমানৰ ফিলিং (অনুভূতি) নহ'ব।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!